

Rom upprättar synen – nummer åtta

Grunder av sand: Förkastandet av profetisk sanning inom laodiceisk adventism

Jeff Pippenger

2024-08-18

I den föregående artikeln hänvisade vi till följande ord av Jesus.

Akta er för falska profeter, som kommer till er i fårakläder, men invärtes är de glupande vargar. På deras frukt skall ni känna igen dem. Plockar man druvor av törnen eller fikon av tistlar? Så bär varje gott träd god frukt, men ett dåligt träd bär dålig frukt. Ett gott träd kan inte bära dålig frukt, och inte heller kan ett dåligt träd bära god frukt. Varje träd som inte bär god frukt huggs ner och kastas i elden. Alltså skall ni känna igen dem på deras frukt. Inte var och en som säger till mig: Herre, Herre, skall komma in i himmelriket, utan den som gör min Faders vilja, han som är i himlarna. Många skall säga till mig på den dagen: Herre, Herre, har vi inte profeterat i ditt namn och i ditt namn drivit ut onda andar och i ditt namn gjort många kraftgärningar? Och då skall jag öppet säga dem: Jag har aldrig känt er; gå bort ifrån mig, ni som verkar laglöshet. Därför, var och en som hör dessa mina ord och handlar efter dem, honom skall jag likna vid en vis man, som byggde sitt hus på klippan. Och regnet föll, och floderna kom, och vindarna blåste och slog mot det huset; men det föll inte, ty det var grundat på klippan. Och var och en som hör dessa mina ord och inte handlar efter dem, han skall liknas vid en dåre, som byggde sitt hus på sanden. Och regnet föll, och floderna kom, och vindarna blåste och slog mot det huset; och det föll, och dess fall var stort. Matteus 7:15–27.

Upproret år 1863 markerar början på att den laodiceiska sjundedagsadventismen bygger en falsk grund på sanden. Sanden representerar den sataniska principen om pluralism, i kontrast till Klippan av absolut sanning. Absolut sanning är grundad på två vittnen, och de sanningar som framställs på Habackuks två heliga tavlor, vilka adventismen steg för steg har åsidosatt, härleds från Bibeln och bekräftas av Profetians Ande. Dessa sanningar är absoluta.

”Fienden söker avleda våra bröders och systrars sinnen från verket att bereda ett folk att bestå i dessa sista dagar. Hans sofisterier är avsedda att leda sinnena bort från stundens faror och plikter. De skattar det ljus som Kristus kom från himlen för att ge åt Johannes för sitt folk såsom av ringa värde. De lär att de scener som nu ligger omedelbart framför oss inte är av tillräcklig betydelse för att förtjäna särskild uppmärksamhet. De gör sanningen av himmelskt ursprung om intet och berövar Guds folk deras tidigare erfarenhet, medan de i stället ger dem en falsk vetenskap. ’Så säger Herren: Träden fram på vägarna och se efter, och fråga efter de gamla stigarna, vilken väg som är den goda, och vandra på den.’ [Jeremiah 6:16.]”

”Må ingen söka rycka undan grunderna för vår tro — de grunder som lades vid början av vårt verk genom bönfyllda studier av Ordet och genom uppenbarelse. På dessa grunder har vi byggt i mer än femtio år. Människor kan tänka att de har funnit en ny väg, att de kan lägga en starkare grund än den som har lagts; men detta är ett stort bedrägeri. Ingen kan lägga en annan grund

än den som är lagd.' [1 Korinthierbrevet 3:11.] I det förflutna har många företagit sig att bygga en ny tro, att upprätta nya principer; men hur länge stod deras byggnad kvar? Den föll snart; ty den var inte grundad på Klippan." Testimonies, band 8, 296–297.

När den 11 september 2001 kom, kom också den helige Andes regn.

"Det sena regnet skall falla över Guds folk. En mäktig ängel skall komma ner från himlen, och hela jorden skall upplysas av hans härlighet." Review and Herald, 21 april 1891.

När de stora byggnaderna i New York City störtades genom en beröring från Gud, började det sena regnet att falla i lätta droppar. När den 11 september 2001 kom, öppnades dammluckorna och de påvliga principerna släpptes lösa.

"I denna tid av rådande laglöshet kommer de protestantiska kyrkor som har förkastat ett 'Så säger Herren' att nå ett egendomligt tillstånd. De kommer att omvändas till världen. I sin skilsmässa från Gud kommer de att söka göra lögn och avfall från Gud till nationens lag. De kommer att påverka landets styresmän att stifta lagar för att återställa den förlorade överhögheten åt syndens människa, som sitter i Guds tempel och visar sig själv vara Gud. De romersk-katolska principerna kommer att tas under statens beskydd. Bibelsanningens protest kommer inte längre att tolereras av dem som inte har gjort Guds lag till sin livsregel." Review and Herald, 21 december 1897.

Patriot Act markerar början på skyddandet av romersk-katolska principer, vilket stegvis leder till den snart annalkande söndagslagen. Den 11 september 2001 började de fyra vindarna, som representerar islam i det tredje ve, att blåsa.

"Änglar håller de fyra vindarna tillbaka, framställda som en rasande häst som söker slita sig lös och rusa fram över hela jordens yta, med förödelse och död i sitt spår.

"Skall vi sova alldeles på randen av den eviga världen? Skall vi vara tröga och kalla och döda? O, att vi måtte ha i våra församlingar Guds Ande och andedräkt inblåst i Hans folk, så att de kunde stå på sina fötter och leva. Vi behöver inse att vägen är smal och porten trång. Men när vi går genom den trånga porten, är dess rymd utan gräns." Manuscript Releases, volym 20, 217.

Regnet, vinden och floden kom den 11 september 2001, och den laodikeiska Sjundedagsadventistkyrkan sattes på prov, såsom judarna vid Kristi dop, och såsom protestanterna med början den 11 augusti 1840. Från den tidpunkten och fram till den upproriska förutsägelsen den 18 juli 2020 föll den laodikeiska Sjundedagsadventisthuset gradvis, lika visst som judens tempel förklarades öde före korset, och liksom protestanterna övergick till avfallen protestantism vid den första besvikelsen den 19 april 1844.

Den laodiceiska rörelsen under den tredje ängeln inträdde därefter i sin slutliga prövningsprocess, och liksom vid den prövning som började den 11 september 2001 kallades jungfrurna att återvända till de gamla stigarna, vilka utgjorde de grundläggande sanningarna inte bara för milleriternas rörelse under den första och den andra ängeln, utan också de grundläggande sanningarna för den tredje ängels rörelse.

Symbolen för förkastandet av dessa grundläggande sanningar i sammanhanget av den starka villfarelsen är det budskap som Paulus nedtecknade i Andra Thessalonikerbrevet. Detta budskap symboliseras av ”det dagliga” i Daniels bok, ty det var i avsnittet i Thessalonikerbrevet som William Miller kom att förstå att ”det dagliga” i Daniels bok representerade det hedniska Rom.

Det har skrivits böcker som behandlar definitionen av ”det dagliga” i Daniels bok. De flesta är felaktiga, även om du, om du önskar ta del av en framställning av en adventistisk teolog som får det rätt, kan söka upp *The Mystery of the Daily* av John W. Peters. Jag avser inte att behandla den aspekten av ”det dagliga” i denna artikel. Det finns också andra böcker som redogör för historien om ”vem, vad och varför” kring hur den falska uppfattningen om ”det dagliga” slutligen etablerades inom det laodiceiska sjundedagsadventistiska samfundet.

Definitionen av det hebreiska ord som översätts med ”det dagliga”, och historien om upproret mot den grundläggande sanningen om ”det dagliga”, vilket på allvar började år 1901, har gång på gång framställts i Habackuks tavlor och även i de senaste artiklarna om Daniels bok.

Jag avser att i denna artikel hålla fokus för ”det dagliga” på de profetiska kännetecknen som är förbundna med symbolen av Rom som förkastas. Var och en som uppriktigt erkänner auktoriteten i Ellen Whites skrifter behöver endast läsa följande för att veta vad som är den rätta förståelsen av ”det dagliga”.

”Sedan såg jag beträffande det ”dagliga”, att ordet ”offer” hade tillfogats genom mänsklig vishet och inte hör till texten; och att Herren gav den rätta förståelsen av detta åt dem som förkunnade ropet om domens stund. När enhet rådde, före 1844, var nästan alla eniga om den rätta förståelsen av det ”dagliga”; men sedan 1844 har man i förvirringen omfattat andra uppfattningar, och mörker och förvirring har följt.” *Review and Herald*, 1 november 1850.

Att förkasta William Millers förståelse av ”det dagliga” är att samtidigt förkasta auktoriteten i Ellen Whites skrifter, ty hon såg ”att Herren gav den rätta synen på det åt dem som förkunnade domens stunds rop.” Hon visades också att de andra uppfattningarna om ”det dagliga” frambringade ”mörker och förvirring”, vilket inte är Kristi kännetecken. Miller identifierade ”det dagliga” som det hedniska Rom när han studerade Andra Thessalonikerbrevet.

”Jag läste vidare och kunde inte finna något annat fall där det [det dagliga] förekom, utom i Daniel. Då tog jag [med hjälp av en konkordans] de ord som stod i samband med det: ’ta bort’; han skall ta bort det dagliga; ’från den tid då det dagliga skall tas bort’ osv. Jag läste vidare och tänkte att jag inte skulle finna något ljus över texten; slutligen kom jag till 2 Thessalonikerbrevet 2:7, 8. ’Ty laglöshetens hemlighet är redan verksam; endast måste den som nu håller tillbaka först röjas ur vägen, och sedan skall den laglöse uppenbaras’ osv. Och när jag hade kommit till den texten, o, hur klar och härlig sanningen framstod! Där är det! Det är det dagliga! Nåväl, vad menar då Paulus med ’den som nu håller tillbaka’, eller hindrar? Med ’syndens människa’ och den ’laglöse’ avses påvedömet. Nåväl, vad är det då som hindrar påvedömet från att uppenbaras? Jo, det är hedendomen; då måste alltså ’det dagliga’ betyda hedendomen.’—William Miller, *Second Advent Manual*, sidan 66.” *Advent Review and Sabbath Herald*, 6 januari 1853.

Till sist åsidosatte det laodiceiska adventismen den rätta förståelse som gavs åt Miller och dem som förkunnade ropet om domens stund, till förmån för den avfälliga protestantismens felaktiga uppfattning att "det dagliga" representerade Kristi helgedomstjänst. Denna förståelse är orimlig på många plan, men utöver att vara felaktig hävdar den att en satanisk symbol är en symbol för Kristus.

"Således, medan draken i första hand representerar Satan, är den i en sekundär bemärkelse en symbol för det hedniska Rom." The Great Controversy, 439.

Miller identifierade "det dagliga" som det hedniska Rom, draken, men den laodiceiska adventismen övertog från den fallna protestantismen föreställningen att det representerar Kristi himmelska helgedomstjänst. Förkastandet av Millers identifiering av "det dagliga" som det hedniska Rom utgör ett förkastande av en sanning som framställs på båda de heliga tavlorna, vilka var en uppfyllelse av Habackuk kapitel två. Det är därför ett förkastande av en grundläggande sanning, liksom förkastandet av de sju tiderna i Tredje Moseboken tjugosex.

Att förkasta sanningen att "det dagliga" representerar det hedniska Rom är att förkasta adventismens grundvalar och Profetians Andes auktoritet. Att identifiera en symbol för Satan som en symbol för Kristus är parallellt med att identifiera Kristi verk som Satans verk.

"Genom att förkasta Kristus begick det judiska folket den oförlåtliga synden; och genom att avvisa nådens inbjudan kan vi begå samma misstag. Vi förolämpar livets Furste och utsätter honom för skam inför Satans synagoga och inför det himmelska universum, när vi vägrar att lyssna till hans utsända budbärare och i stället lyssnar till Satans redskap, som vill dra själen bort från Kristus. Så länge någon gör detta kan han inte finna något hopp eller någon förlåtelse, och han kommer till sist att förlora all längtan efter att bli försonad med Gud." Messias, 324.

När den laodiceiska adventismen förkastade den grundläggande förståelsen av "det dagliga" och de sju tiderna, förkastade den inte bara Profetians Andes auktoritet och grundvalarna, utan den förkastade också William Millers verk, han som hade blivit ledd till sina insikter av ängeln Gabriel och andra änglar.

"Gud sände sin ängel att verka på hjärtat hos en jordbrukare som inte hade trott på Bibeln, för att leda honom att forska i profetierna. Guds änglar besökte gång på gång denne utvalde för att vägleda hans sinne och öppna för hans förståelse profetior som alltid hade varit dunkla för Guds folk. Början på sanningens kedja gavs åt honom, och han leddes vidare att söka länk efter länk, tills han med förundran och beundran betraktade Guds Ord. Där såg han en fullkomlig sanningens kedja. Det ord som han hade betraktat som oinspirerat öppnade sig nu för hans blick i sin skönhet och härlighet. Han såg att den ena delen av Skriften förklarar den andra, och när ett ställe var slutet för hans förståelse, fann han i en annan del av Ordet det som förklarade det. Han betraktade Guds heliga Ord med glädje och med den djupaste respekt och vördnad." Early Writings, 230.

"Hans ängel" är ett uttryck som identifierar ängeln Gabriel.

Ängelns ord: "Jag är Gabriel, som står inför Gud", visar att han innehar en ställning av hög ära i de himmelska hoven. När han kom med ett budskap till Daniel, sade han: "Ingen stöder mig i dessa ting utom Mikael [Kristus], er furste." Daniel 10:21. Om Gabriel säger Frälsaren i Uppenbarelseboken, att "Han sände och tillkännagav det genom sin ängel till sin tjänare Johannes." Uppenbarelseboken 1:1." Messias, s. 99.

Att identifieringen av en satanisk symbol som en symbol för Kristus är inte endast en parallell till den oförlåtliga synden, utan den oförlåtliga synden är också förknippad med förkastandet av de budbärare som Kristus sänder. "Det dagliga" blir då symbolen för den oförlåtliga synden, och när det förstås att den "utvalde", William Miller, leddes till den rätta förståelsen av den sanningen, och när den därefter förkastades, passar det direkt in i Andra Thessalonikerbrevet, vilket är just det skriftställe där Miller gjorde sin upptäckt. Att förkasta den sanningen är ett bevis på att man inte älskar sanningen, och det upproret frambringar den Helige Andes tillbakadragande och överlämnandet åt Satans oheliga ande, vilken Paulus betecknar som kraftig villfarelse.

Liksom "rövarna av ditt folk", som "bekräftas synen", är "det dagliga" en symbol för det hedniska Rom. I sammanhanget i Andra Thessalonikerbrevet lär Paulus att förkastandet av budskapet i det andra kapitlet är ett bevis på att de som gör detta inte älskar sanningen. Eftersom de inte älskar den sanning som framställs i kapitlet, drabbas de av en kraftig villfarelse.

Alla profeterna talar om de sista dagarna, och tidigare inspirerade avsnitt i denna artikel visar att den kraftiga villfarelsen drabbar dem som inte älskar sanningen under den Helige Andes utgjutelse. Den ena gruppen tar emot oljan, och den andra gruppen tar emot en kraftig villfarelse.

Den helige Ande utgjuts under den tid i historien då den helige Ande håller på att dras bort från dem som förkastar den tillväxt i kunskap som öppnas under de två provperioderna i beseglingstidens tid, från den 11 september 2001 till den snart kommande söndagslagen. Med upprepning av ett tidigare avsnitt:

"Med blicken riktad mot de sista dagarna förkunnar samma oändliga makt angående dem som "inte tog emot kärleken till sanningen, så att de kunde bli frälsta": "Därför skall Gud sända över dem en kraftig villfarelse, så att de tror lögnen, för att alla de skall bli fördömda som inte trodde sanningen utan hade sin lust i orättfärdigheten." När de förkastar hans Ords undervisning drar Gud tillbaka sin Ande och överlämnar dem åt de bedrägerier som de älskar." Early Writings, 46.

Rad på rad lär Daniel att det i de sista dagarna är rövarna av ditt folk (en symbol för Rom) som förverkligar synen. Rövarna framställs också som "det dagliga". Salomo lär att de som i de sista dagarna inte har synen går under, vilket är att vara naken. Att bli gjord naken är att vara en laodice, och en laodice är en fåvitsk jungfru.

"Det tillstånd hos församlingen som representeras av de oförståndiga jungfrurna omtalas också som det laodiceiska tillståndet." Review and Herald, 19 augusti 1890.

Att vara en oförståndig jungfru när budskapet om midnattsropet anländer är att ge uttryck åt det som Johannes i Uppenbarelseboken kapitel sexton omtalar som "skammen av din nakenhet".

Johannes varning i den sjätte plågan står i relation till den trefaldiga sammanslutningen av draken, vilddjuret och den falske profeten, vilka sedan 1989 håller på att föra världen till Harmageddon.

Paulus budskap i Andra Thessalonikerbrevet handlar inte endast om att det hedniska Rom i Daniel framställs som ”det dagliga”, utan kapitlet betonar förhållandet mellan det hedniska Rom och det påvliga Rom. Det hedniska Rom höll tillbaka (hinder) syndens människa från att bestiga jordens tron år 538. När det hedniska Rom väl hade tagits bort, då blir ”laglöshetens hemlighet”, ”den laglöse”, som är påven i Rom, uppenbarad. I kapitlet identifierar Paulus ett särskilt profetiskt förhållande mellan det hedniska och det påvliga Rom. Att förkasta kapitlets undervisning är att förkasta sanningen och ta emot en kraftig villfarelse.

Låt ingen bedra er på något sätt. Ty den dagen kommer inte, om inte avfallet först har kommit och laglöshetens människa, fördärvets son, har blivit uppenbarad, han som står emot och upphöjer sig över allt som kallas Gud eller är föremål för tillbedjan, så att han såsom Gud sätter sig i Guds tempel och visar sig vara Gud. Minns ni inte att jag sade er detta, medan jag ännu var hos er? Och nu vet ni vad det är som håller honom tillbaka, så att han kan bli uppenbarad i sin tid. Ty laglöshetens hemlighet är redan verksam; endast måste den som nu håller tillbaka fortsätta att göra det, tills han har blivit undanröjd. Och sedan skall den Laglöse bli uppenbarad, honom som Herren skall förgöra med sin muns anda och tillintetgöra genom glansen vid sin ankomst, han vars ankomst sker genom Satans verksamhet med all kraft och med tecken och lögnens under, och med all orättfärdighetens förförelse bland dem som går förlorade, därför att de inte tog emot kärleken till sanningen, så att de kunde bli frälsta. Och därför skall Gud sända dem en kraftig villfarelse, så att de tror på lögnen, för att alla de skall bli dömda som inte trodde sanningen utan hade sin glädje i orättfärdigheten. 2

Thessalonikerbrevet 2:3–12.

Varför är detta folk i den sista tiden ”fördömt”? Varför sänds över dem ”en kraftig villfarelse”? Varför ”går de förlorade” och blottar därmed skammen i sin nakenhet? Av textavsnittet framgår att det beror på att de inte älskar sanningen, och den sanning som framställs i kapitlet visar att det hedniska Rom, det fjärde riket i Bibelns profetia, skulle hindra det påvliga Rom, det femte riket i Bibelns profetia, från att bestiga tronen till dess att hedendomen hade tagits bort.

Förhållandet mellan det hedniska Rom och det påvliga Rom som identifieras i kapitlet identifieras av Johannes också genom förhållandet mellan församlingen i Pergamos och församlingen i Tyatira. Pergamos motsvarar det hedniska Rom, och Tyatira är det påvliga Rom. Paulus och Johannes ger två vittnen om förhållandet mellan de båda makterna, liksom Daniels bok.

I Daniels bok framställs förhållandet mellan hedniska Rom och påvliga Rom gång på gång. I Daniel två representeras det genom blandningen av järn med lerig lera. I Daniel sju är både hedniska och påvliga Rom de ”olika” rikena, och även om Daniel två illustrerar de båda makterna som en blandning, identifierar kapitel sju att den påvliga makten utgår ur det tiotaggade riket, hedniska Rom. I Daniel åtta är det lilla hornet i verserna nio till tolv Rom i båda sina faser. Verserna nio och elva avser det lilla hornet i maskulinum och identifierar därmed hedniska Rom, och verserna tio och tolv avser det lilla hornet i femininum och identifierar därmed påvliga Rom.

I Daniels åttonde kapitel, vers tretton, framställs det hedniska Rom och det påvliga Rom som två förödande makter. Det hedniska Rom är ”det dagliga”, den förödande makten, och det påvliga Rom är överträdelserna som ödelägger. I kapitel elva, vers trettioett, upprättas det hedniska Roms ”det dagliga”, den förödande makten, styggelsen som ödelägger, vilken är den påvliga makten. I kapitel tolv, vers elva, avlägsnas det hedniska Roms ”det dagliga”, den förödande makten, för att upprätta påvedömet styggelse som ödelägger.

Förhållandet mellan Roms två förödande makter är ett huvudtema i Daniels och Uppenbarelsebokens böcker, och detta förhållande är vad Paulus betecknar som den sanning som måste älskas, om en människa skall undgå den kraftiga villfarelse som frambringas genom att man tror lögnen. Gud är aldrig överflödig, och varje framställning av förhållandet mellan det hedniska Rom och det påvliga Rom bär sitt eget särskilda vittnesbörd i denna fråga; men att förkasta symbolen för Rom i de sista dagarna är att förkasta det sena regnet och i dess ställe ta emot en kraftig villfarelse. Det innebär att för alltid bli identifierad som en naken laodicé.

De laodiceiska adventistiska historikerna, som inte visar någon helig vördnad för William Millers roll och verk, identifierar dock att det var hans insikt om förhållandet mellan det hedniska och det påvliga Rom som utgjorde den profetiska strukturen på vilken han byggde ”alla” sina profetiska tillämpningar. Gabriel och de andra änglarna ledde Miller till att förstå förhållandet mellan det hedniska och det påvliga Rom, men i sin historieskrivning såg han inte Rom som en trefaldig enhet bestående av draken, vilddjuret och den falske profeten.

På hans tid hade Förenta staterna ännu inte börjat sin roll som den falske profeten, ty Förenta staternas protestanter blev inte Roms döttrar förrän år 1844, och Millers grundläggande arbete hade redan blivit utmärkt på 1843 års tavla, som framställdes i maj 1842.

År 1989 avseglades de sista sex verserna i Daniels elfte kapitel, och budbäraren för den tidsperioden insåg att det fanns tre makter vilkas profetiska verksamhet sträckte sig genom verserna fyrtio till fyrtiofem i kapitel elva. Kungen i söder i vers fyrtio är drakmakten, och kungen i norr är påvemakten, som hade tillfogats sitt dödliga sår i början av versen år 1798 genom drakmaktens hand, det napoleonska Frankrike. I versen börjar påvemakten arbetet med att hela sitt dödliga sår. År 1989 slår kungen i norr tillbaka mot Sovjetunionens drakmakt, som då hade blivit kungen i söder. När katolicismens vilddjur hämnades på Sovjetunionen kom det med Förenta staternas ombudsarmé, den falske profeten i Uppenbarelseboken kapitel sexton. Drakkungen i söder, vilddjurskungen i norr och den falske profeten med vagnar, ryttare och skepp framställs alla i vers fyrtio, och den profetiska linjen slutar i vers fyrtiofem, när påvemakten ”går mot sitt slut utan att någon hjälper honom”.

Armageddon i Uppenbarelseboken sexton är ett symboliskt geografiskt område som betecknar mänsklighetens uppror, vilket föregår Kristi återkomst. Armageddon är en symbol; ordet är sammansatt av två ord, ”Har”, som betyder berg, och ”Megiddo”, som är Jisreels dal. Det faktum att Johannes sammanförde ett berg med Megiddo, när Megiddo är en dal, upplyser profetiens studerande om att Armageddon är en symbol som innehåller en geografisk hänvisning, ty det finns inget berg i Jisreels dal.

Jisreelslätten är belägen mellan de tre haven (Medelhavet, Galileiska sjön och Döda havet) och Jerusalem. Den ligger relativt centralt i norra Israel, med dessa tre vattensamlingar och Jerusalem belägna omkring den i olika riktningar. Fyrtiofemte versen i Daniel elva är den plats där kungen i norr går mot sitt slut utan att någon hjälper honom, och versen anger hans geografiska slutpunkt som mellan haven och det härliga heliga berget Jerusalem. Fyrtionde versen i Daniel elva introducerar de tre makter som utgör föremålen för läkandet av påvemaktens dödliga sår och dess slutliga undergång.

Den första frasen i verserna identifierar ändens tid år 1798, då påvedömet mottog sitt dödliga sår, och vers fyrtiofem identifierar dess bestående dödliga sår. Den profetiska historien mellan den påvliga maktens första och sista död identifierar mänsklighetens uppror när de återupprättar den påvliga maktens överhöghet, då dess dödliga sår helas före den påvliga maktens slutliga undergång. De sex verserna bär sanningens signatur, ty början och slutet är båda den påvliga maktens död, och de mellersta verserna är mänsklighetens uppror när det första dödliga såret helas.

Miller fick ljus från himmelska änglar angående förhållandet mellan det hedniska och det påvliga Rom. Nyckeln till Millers förståelse av den profetiska modellen, som han använde för alla sina profetiska tillämpningar, var ”det dagliga” i Andra Thessalonikerbrevet. ”Det dagliga” i det kapitlet är det hedniska Rom, vilket är det som fastställde den syn som William Miller kom att förstå, ty det är Rom, ditt folks rövare i vers fjorton i kapitel elva, som fastställer synen.

Budbäraren som uppväcktes för att förstå kunskapens tillväxt år 1989 kom att förstå Roms trefaldiga natur. Miller var den förste och den andre ängeln budbärare, och han förstod den första och den andra manifestationen av Rom för att befästa den syn han framlade för världen. Den tredje ängeln budbärare kom att förstå alla tre manifestationerna av Rom för att befästa den syn han hade fått att förkunna för världen.

Roms första manifestation var det hedniska Rom. Ur det hedniska Rom framträdde det påvliga Rom, den andra manifestationen. Ur de två första manifestationerna framträdde det moderna Rom, den trefaldiga alliansen av draken, vildjuret och den falske profeten.

Vi kommer att fortsätta behandlingen av stridsfrågan om ”det dagliga” i Adventhistorien i nästa artikel.

”Han som ser under ytan, som läser alla människors hjärtan, säger om dem som har haft stort ljus: ’De plågas inte och är inte bestörta på grund av sitt moraliska och andliga tillstånd.’ Ja, de har valt sina egna vägar, och deras själ har sin lust i deras styggelser. Också jag skall utvälja deras villfarelser och låta det som de fruktar komma över dem; ty när jag kallade, svarade ingen; när jag talade, hörde de inte; utan de gjorde det som var ont i mina ögon och utvalde det som inte behagade mig.’ ’Gud skall sända dem en kraftig villfarelse, så att de tror lögnen’, eftersom de ’inte tog emot kärleken till sanningen, så att de kunde bli frälsta’, ’utan hade sin lust i orättfärdigheten.’ Jesaja 66:3, 4; 2 Thessalonikerbrevet 2:11, 10, 12.

Den himmelske Läraren frågade: ”Vilken starkare villfarelse kan bedra sinnet än föreställningen att ni bygger på den rätta grunden och att Gud godkänner era gärningar, när ni i verkligheten utför mycket enligt världslig klokskap och syndar mot Jehova? O, det är en stor

förförelse, en fångslande villfarelse, som tar sinnen i besittning när människor som en gång har känt sanningen, förväxlar gudsfruktans yttre form med dess ande och kraft; när de menar att de är rika och har vunnit rikedom och inte behöver något, fast de i verkligheten behöver allting.”

”Gud har inte förändrats i sitt förhållande till sina trogna tjänare som bevarar sina kläder obefläckade. Men många ropar: ’Fred och trygghet’, medan plötslig undergång kommer över dem. Om inte en grundlig omvändelse sker, om inte människor ödmjukar sina hjärtan genom bekännelse och tar emot sanningen sådan den är i Jesus, kommer de aldrig att komma in i himlen. När reningen äger rum i våra led, skall vi inte längre vila i självgod ro och skryta över att vara rika och ha överflöd av ägodelar och inte behöva något.

”Vem kan i sanning säga: ’Vårt guld är prövat i elden; våra kläder är obesmittade av världen’? Jag såg vår Lärare peka på de så kallade rättfärdighetens kläder. Då han slet av dem, blottade han orenheten därunder. Sedan sade han till mig: ’Kan du inte se hur de skrymtaktigt har övertäckt sin orenhet och sin karaktärs rutenhet?’ ”Hur har den trogna staden blivit en sköka!” Min Faders hus har blivit ett marknadshus, en plats varifrån den gudomliga närvaron och härligheten har vikit! Av denna orsak råder svaghet, och kraft saknas.”” Testimonies, band 8, 249, 250.